

Василь Герасим'юк

ЧОЛОВІЧИЙ ТАНЕЦЬ

Ти музиш танцювати аркан.

Хоч раз.

Хоч раз ти повинен відчути,
як тяжко рветься на цій землі
древнє чоловіче коло,
як тяжко зчеплені чоловічі руки,
як тяжко почати і зупинити
цей танець.

Хоч раз

ти стань у це найтісніше коло,
обхопивши руками плечі двох побратимів,
мертво стиснувши долоні інших,
і тоді в заповітному колі
ти протанцюєш під безоднею неба
із криком по-звіриному протяжним.

Щоб не випасти із цього грішного світу,
хоч раз

змішай із ближніми
піт і кров.

Сину людський,

ти стаєш у чоловіче коло,
ти готовий до цього древнього танцю
тільки тепер.

З хрестом за плечима.

З двома розбійниками.

Тільки раз.

ПЕРШИЙ СНІГ

Притишив кров. Притишив крок.

І вищі стали гори.

Йде перший сніг,

немов пророк,

в якого серце хворе.

Як важко дихати йому!

як свіжо доокола!

Ступає у порожню тьму

нога різьблена, гола.

Йде сніг — немов під гору йде —

ледь дише, хоч безплотний,

і палець на уста кладе,

як знак мерця холодний.

О ні, то холод родовий.
А в ньому серцю легше.
Йде перший сніг на поклик мій.
Такий, можливо, вперше.